

večjega pomena. Kje naj bodoča občina išče dohodkov za kritje cparata, ki se ji bo z nameravano združitvijo naprtli? S čim se naj plača občinski tajnik, občinski sluga, nagrada za potnine, eventualna nagrada županu, šolski prispevek, podpora revežem, občinske česte in mostovi itd.? Za bodoči občinski urad stara občinska hiša tudi od daleč ne odgovarja. Treba jo bo od tal temeljito preurediti. Če pa se združi cela fara v eno občino, bi šlo tem lažje. Pridobili bi tri dobroidoče in tri manjše gostilne in s tem precejšnje dohodke na trošarini. Zato odločno zahtevamo: meja župnije naj bo tudi meja bodoče občine. V tem smislu se je že dovolj jasno povdarjalo v dopisih in predlogih g. sreskemu načelniku; treba je, da se ti predlogi upoštevajo. Mi zahtevamo samo to, kar je pravilno, namreč da bodi župnijska meja tudi občinska meja.

Sv. Marjeta ob Pesnici. Redki so jubileji, ki bi jih obhajali s tako slovesnostjo, kakor smo to doživeli v četrtek dne 16. februarja, pri Sv. Marjeti. G. Valentan, kmet in bivši župan v Dragučovi, je s svojo ljubeznivo g. soprogo obhajal 30letnico svoje poroke. Vsa družina Valentanova je prišla ta dan k sv. maši, katero je odslužil g. svetnik Jernej Frangež in darovala Vsemogočnemu v zahvalo sv. obhajilo. Da, najlepši trenutek je bil oni, ko sta oče in mati v krogu svojih otrok pristopila k mizi Gospodovi ter tako skupno molili in prosili: »Pridi k nam, o Gospod, pri nas ostani in blagoslovi nas!« Omenim naj, da je med sv. mašo domači cerkveni pevski zbor pod vodstvom g. organista Janka Rakuša, krasno prepeval in je celo med sv. obhajilom primerno pesem jubilentoma zapel moški zbor. Nič čudnega to, da so se pevci potrudili ob tej priliki, saj je pri Valentanovih dom petja in veselja in dom treh cerkvenih pevk. Da se pa taka obletnica hitro ne pozabi, je g. Valentan povabil svoje sosede in prijatelje ter pripravil pojedino. V daljšem govoru se je g. svetnik Frangež spominjal jubilentovega delovanja na katoliško-političnem poprišču, zlasti pa kot vzor-gospodarja v prijazni dolini dragučovski. Pevski zbor je zabaval družbo z raznimi šaljivimi prizori in z lepo uhrano slovensko pesmijo. Želimo vsi, ki vaju poznamo, da bi še tako zdrava in čila čakala v krogu svoje vzorne družine zlato poroko.

Bog vaju živi in čuvaj in daj naši župniji več takih družin, ki bi si upale odločno stati na braniku narodno-katoliške prosvete, kakor si to upa kljub tolikim oviram, družina g. Valentana v Dragučovi.

Muretinici pri Sv. Marjeti. Izbrala sta si nov s^r vrli mladenič Ivan Tomažič, kmečki sin iz Muretinc v starosti 28 let, in zgle-

Zadnja v tem pustu je obljubila zakonsko zvestobo nevesta Julika Fras iz Žic ženinu Francu Gaisler iz Spodnjega Gasteraja. Nevesta je bila več let cerkvena pevka, izvrstna sopranistinja, zato jo bo zbor občutno pogrešal. Bilo srečno!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Dolgo časa se je pojavljala v okolici Sv. Antona, Cogetin-

Z letalom preko najvišje gore, preko Mont Everesta.

na mladenka Marija Arnuš iz občine Podvinci. Dne 10. februarja sta bila v župniji sv. Petra in Pavla v Ptuj poročena. Bog daj novemu zakonskemu paru obilo sreče in blagoslova!

Sv. Jurij v Slov. goricah. Ker se povsod pozna kriza, zato ni čuda, da jo je precej občutil tudi letošnji predpust. Malo parčkov si je nadelo ta predpust zakonski jarem. Morda tiči kaj vzroka tudi v tem, da se letos samo bolj pridni ženijo, ne pa lepi, kakor je v dolgih predpustih baje navada, kakor se je izrazil zadnji dopisnikar iz Partinja. In res. Ravno v partinski občini so se samo pridni oženili, a lepi so pa ostali. Zato bodo morali tudi oni pridni postati, odnosno ostati, pa bo jih morda že drugi pust povabil med svoje izvoljene.

cih neodkrita vlomilska tolpa, katera se ni ozirala, kakšen naj bo plen. Ljudje so bili povsod v strahih pred njimi. Dne 5. februarja je bilo vlomljeno pri Sv. Antonu na treh mestih, ukradeno je bilo raznovrstnih reči, kakor: slanina, meso, perilo, žganje, vino in obleka, v vrednosti nad 6000 Din. Takoj po izvršenem vlamu so bili obveščeni orožniki iz Sv. Trojice glede te vlomne tatvine, kateri so z vsem trudom noč in dan zasledovali krivce in se jim je posrečilo priti na pravo sled. Ljudje so že dolgo časa sumili, da so domači vlomilci, ali dokazati se ni moglo.

Leskovec-Mala Varulca. Na gostiji Jožefa in Marije Kozel so zavedni gostje namesto godbe zložili za dijaško semenišče 300 Din. Tako je prav! Bog plačaj!

gafat se z nekim »trgovcem« na oni strani. »Čez kateri prelaz pa boš šel?« ga je kar tako mimogrede vprašal Medven.

»Čez Petelinjek.«

»Ali ti ta pot ne bo pretežavna?«

»Kaj še! Kar zmore črni Jernej, to zmorem tudi jaz; mene ne bodo ujeli.«

»Da, in po porazu, ki so ga doživeli zadnjič, stražniki ne bodo več prežali sedaj po Petelinjeku.«

»Naj preže! Jutri zvečer odrinem. Pojutrišnjem ponoči se vrnem. Mlaj bo.«

»In če te zalezejo?«

»Uidem!«

»Ali imaš kakšno orožje?«

»Imel! Toda v mestu sem prišel ob nje.«

»Zapil?«

»Recimo zakvartal, se lepše sliši,« se je smejal Jeras. Medven mu je dal revolver z naboji.

»Za vsak slučaj,« je rekel. »Prinesi blaga na ogled.«

»Preveč ne, ker bi ne mogel nositi.«

V majhni krčmi v gorah so sedeli trije obmejni stražniki.

»Dvignimo se.«

»Je še čas. Sedaj ga še ne bo.«

»Če sploh pride!«

»Medven mi je za trdno rekel. Pride.«

»Medven ti je povedal to, da bi dokazal, da s tihotapci nima nobenega opravka. Jaz pa mu kljub temu ne zaupam, temu staremu prikrivaču.«

»Jaz tudi ne!« —

Dvignili so se in odšli. Noč je bila temna, le sneg se je motno svetlikal. Šli so molče, skrivaje se med grmovjem. Počasi so tekale minute in ure. Bližala se je že polnoč. Težka služba, stati takole v mrzli zimski noči in prežati na človeško divjad. Udje odrevene in otrde. Razdružili so se. Vsak se je smel izprehoditi deset minut po hribu sem in tja, sicer bi bili zmrznili.

Tedaj pa, ko so se vsi trije zopet sešli, se je začulo rahlo drsanje smuči po pobočju doli.

»Prihaja!«

jedel, kar je on pustil. Njemu pa dajte dobro mero ovs! To mu bo morda danes bolj po volji.«

Nato je lepo na toplem večerjal, gostje so pa gotovo uvideli, čemu je bil vse to napravil.

Kratkih besed.

Miha je bil doma zelo redkih besed. Neke nedelje je prišel od pridige. Žena ga je vprašala, kaj je župnik pridigal. Miha je kratko odgovoril: »O grehu.« Žena je hotela vedeti, kaj je bolj podrobno o tem povedal. Miha je samo pomrmal: »Bil je proti in je šel iz hiše.«

(Dalje sledi.)